

i laatste dag
heid, zal Chris-
oorde" van den
eweldige kata-
nd worden ge-
in grooten we-
aalenden vuur-
). De „gedaan-
de wereld zoo-
wereld in haar
drinken, sexu-
a volkomen en
is gerichtsvuur
nieuwen hemel
„istus" kerk zal
ij den jongsten
anderd worden.
een geestelijk
uwigen sabbath
e, eeuwige we-
liefde. Satan,
n. Jezus Chris-
les en in allen.
C. V.

ler, Wat is de

DE SCHRIFT

stig. Zij denken
t zij in de heil-
el meegemaakt.
ben: „Meester,
eërs, die door
r gedood zijn?
van hun offer-

uws.
d van den Ro-
weten we niet,
de „ongewijde“
e Galileërs op
loordelijke pro-
he „illegaliteit“
tjiders vandaan,
onrustig maak-
een opstandige
e Tempelgebou-
den te kunnen
er achter ge-
gegeven, deze
het heilgdom.
hun offeranden
hen overvallen:
ner overdieren.
abbi Jezus, wat
wel heel actueel

t. Daar zit bij
chter. We kun-
hun antwoordt:
alileërs
ven al de
ks geleden

haren geteekend
n. Wat? zouden
is?! Zondaars?!
? Afgezien van
een in de oogen
lot — ze moes-
rborgen zonden!
ten, dat het ge-
ning van hun
vermenging met
lus om die ver-
oorden: Jahweh

ssing van zoo'n
ek Job, dat zij
den!
vergeeldingstheo-
oet Woord Gods
oet iemand veel
dan heeft hij
l, hoe die eigen-
getergd hebben,
eërs waren niet
ten, aan wie dit
u w voeten. Ik
te werpen. Dat
ezettende macht.
eekend door de
oor Mijn komst
alreeds aan den
ge uw tijd juist
Mij? Ik zal het
die acht-

KERKELIJK LEVEN

„Voorwaardelijk“?

(inzake „Amerika“) II, slot

Wat bedoelt men met „voorwaardelijk“? Het zou wel een bewijs van vrijwillige armoede zijn, indien men, om op dit punt klaarheid te krijgen, ging neuzen in woordenboeken, van dezen of genen „litterator“. Men kan beter zoeken in theologische werken uit den schat der vaderen, die de belijdenis hebben opgesteld; daar zal men onophoudelijk sprake vinden van „voorwaarden“. De vraag is maar: hoe men dat woord opvat. „Voorwaarde“ („conditio“) kan beteekenen: regeling, toestand, ordening, inrichting. Het kan ook ettelijke andere beteekenissen hebben.

We zullen hier niet repeteeren, wat we al ettelijke malen hebben geschreven, in brochure, artikel, boek. Wie wil, kan in onze geschriften onze meening, bij ons weten door niemand weerlegd, genoegzaam vinden. Voor wat die amerikaansche resolutie-in-concept betreft, zij het onderstaande genoeg:

A. Bedoelt U met voorwaarde: iets, dat God binden zou? Dan zeggen wij onvoorwaardelijk: „onvoorwaardelijk zij de leus!“

B. Bedoelt U met voorwaarde: iets, waarop God wachten moet, eer Hij verder kan gaan? Dan zeggen we onvoorwaardelijk: „onvoorwaardelijk zij de leus!“

C. Bedoelt U met voorwaarde: iets, dat wij vervullen moeten, om er mee te verdienen? Dan zeggen we onvoorwaardelijk: „onvoorwaardelijk zij de leus!“

D. Bedoelt U met voorwaarde: iets, dat God aan iets anders vastgekoppeld heeft, om ons duidelijke te maken, dat het ééne niet komen kan zonder het andere, en dat wij van het ééne niet kunnen zeker zijn, tenzij meteen van het andere wij verzekerd zijn geworden? Dan zeggen we onvoorwaardelijk: „voorwaardelijk zij de leus!“

Dat beteekent:
A. God is aan niets gebonden, dan alleen aan zijn eigen vasten wil, zijn eigen vast besluit, zijn eigen eeuwige voornemen. Dat vervult Hij op zijn eigen wijze en tijd; en niets kan Hem daarin hinderen. Hij heeft besloten, besluten, dat alleen de uitverkorenen effectief zullen verkrijgen in den volen omvang de goederen, die Hij in het verbond der genade heeft toegezegd aan wie in Hem gelooven. Hij heeft bepaalde menschen verkoren tot de zaligheid, en dus tot het geloof, de hoop, de liefde, en wat daar verder volgen kan en moet. Verkiezing is nu eenmaal verkiezing; en ze is vrij. En onveranderlijk. En particulier. God heeft de verkorenen verkoren om te worden getrokken uit den algeheelen dood. Daarom kan Hij aan hen geen voorwaarde stellen, die Hem zouden moeten „bewegen“ om hen te verkiezen, of Hem zouden machtigen daartoe. Want Hij kiest op grond van zijn welbehagen. En van niets anders. En al wat zij ooit zullen „opbrengen“ aan geloof en hoop en liefde, kortom aan goede werken, dat zullen zij pas kunnen opbrengen uit kracht, die Hij zelf hun heeft verleend uit vrije genade, naar zijn eeuwige voornemen.

B. Daarom behoeft God ook nergens op te „wachten“. Hij behoeft op een doode niet te wachten, eer deze „komt“. Want de doode komt niet, tenzij hij van dood levend geworden is. En die levendmaking staat alleen aan God den Heere zelf, die de levendmaker is naar het Hem „eigene“ (proprium) werk. Hij behoeft nergens op te wachten, eer Hij verkiest; want Hij verkiest van eeuwigheid. Hij behoeft nergens op te wachten, eer Hij b.v. kleine kinderen „tot zich neemt“, die vroeg sterven, want Hij zal zelf wel zorgen voor zijn eigen werk, gelijk dat is voorgenomen voor het geval van de in Dordtsche Leerregels I, 17 bedoelde kinderen. Hij behoeft nergens op te wachten bij volwassenen, die Hij geroepen heeft door zijn Woord, want als Hij in hun leven A wil gaan zeggen dan zegt Hij A. En als Hij daarin B wil zeggen, dan doet Hij het, met inachtning alleen van de orde, die Hij zelf stelde voor zijn eigen werk, waarbij de B volgt op de A, in alle gevallen n.l. waarin Hij bepaald heeft, dat er een A moet zijn voor er een B kan worden geschreven. En, behaagt het Hem een B,

tien, op wie de toren in Siloam viel, en doodde ze.....“ Dat was nog een heel ander geval, niets te maken hebbende met de nationale crisis. Want dit ongeluk, geschied bij een of ander bouwwerk (misschien herstelwerken aan de waterleiding te Jeruzalem, door Pilatus gefinancierd), is niet aan onrecht van menschen te danken, regelrecht aan Gods bestuur. Waren die achttien soms méér strafschuldig dan alle andere Jeruzalemmers? Houdt toch op met uw maatschap van schifting! Het ligt heel anders. Dat Ik hier sta en onder u predik — dat geeft aan den tijd een ultimatief karakter.

En zóó moet ge uw tijd beproeven!

Groningen.

J. SMELIK.

De fabel van Jotham-Buffinga

OP EN OM 'T KERKPLEIN

De Strijdende Kerk, die ons steeds van bevriende zijde welwillend wordt toegezonden, bracht deze dagen een door Ds Buffinga geschreven fabel. Origineel werk is het weliswaar niet. Het is de fabel van Jotham, voor den tegenwoordigen tijd oververteld door Ds N. Buffinga. En daar een fabel een „kort morali-seerend verhaal uit het natuurleven“ is „met planten of dieren als handelende personen“ zochten we naar de moraal van het geval. Toen we méenden die gevonden te hebben, dachten we: de litterator Buffinga heeft ditmaal gefabeld oftewel „verzinself opgedischt“. Maar dat zeiden we ditmaal „in ons haasten“. Want toen we het schoone stuk nogmaals hadden doorgenomen bleek ons, dat Ds Buffinga ditmaal toch geen fabeltje verteld had, maar al fabulerend een getrouw verhaal gedaan had van de jongste kerkgeschiedenis.

Hier volgt eerst de fabel:

DE BOMEN DIE EEN KONING ZOCHTEN.

Er was een tijd, waarin er wanorde heerste onder de bomen en ieder van hen deed wat goed was in eigen ogen. Er ontstond onrust. De leerstellingen, die zolang onder hen hadden gegolden, vonden geen algemene instemming meer. Almeer werd de behoefte aan éénhoofdige leiding gevoeld. Ze besloten een Koning te zoeken.

De benoemde Deputaten gingen het eerst een bezoek afsteken bij de olifboom.

Hij ontving hen op hoffelijke wijze, zoals het een ridder onder de bomen van het bos betaamde. Op hoofse wijze, met ironische tinteling in de ogen, legde hij hun uit, waarom hij niet aan hun verzoek kon voldoen. Hij stemde hun toe, dat hij een vorstelijke school had doorlopen, waar hij de lessen had genoten van een Bomenkoning jure suo, maar die in zijn colleges het stelsel voordroeg, dat het bomenvolk geen gekroonde Koning moest hebben, maar een Democratie moest blijven. Neen, hun verzoek moest hij afwijzen. Voorzitter zijn van een ridderhof, dat zou gaan, maar geen Konink. „Zoude ik mijn vettigheid verlaten, die God en mensen in mij prijzen, en zoude ik henengaan om te zweven over de bomen?“

De afgezanten hielden raad en besloten tot de volgende afsteken bij de eikboom.

Met alle vriendelijkheid werden zij begroet. Maar de grote Eikts onder de bomen, moest hen teleurstellen. Hij ook stond op het standpunt van zijn wijze Leermester. Geen éénhoofdige bestuur. Een regeringswijze naar de eisen van de democratische tijd. Bovendien, hij had ook een persoonlijke reden voor hun aanzoek te weigeren. Hij maakte wel eens een vergissing en dat mag een Koning niet doen. Hoewel ook die niets menselijks vreemd is, moet hij zich door scholing zo getraind hebben, dat hij aan het maken van vergissingen ontkomen is. Neen, bij mij kunt gij niet terecht. „Zoude ik mijn zoetigheid en mijn goede vrucht verlaten om te zweven over de bomen?“

De Deputaten richtten zich tot de wijnstok: Kom, wees gij Koning over ons. Hij geeft hun hartelijk gehoor. Maar hun verzoek kan hij al evenmin inwilligen. Hij heeft gezeten aan de voeten van dezelfde Leermester als de vorigen, die hem de ogen er voor opende, dat hij schatten van wijsheid bij Calvinus kon ontdekken. Geen Vorst over de bomen. Natuurlijk geen wildgroei van het bos. Geen vermenging met ander gewas. De nodige bedijking en inperking. Maar alles naar orde-lijke regel op democratische wijze. „Zoude ik mijn most verlaten, die God en mensen vrolijk maakt, en zoude ik henengaan om te zweven over de bomen?“

Toen kwam er verschil onder de legaten der bomen. Ze konden het niet eens worden over de vraag, tot wie ze zich nu moesten begeven. Hun wegen gingen uiteen. Maar een deel wist het wel.

Toen zeiden al deze bomen tot de doornenbos: „Kom gij, wees Koning over ons“.

De ontvangst was allerbeminlijkst en het antwoord

niet onbevredigend. Ik voel voor het absolutistisch Koningschap. Met al die Democratie is het niets gedaan! Maar bedenkt het wel: het absolutistische Koningschap stelt zijn eisen, volstrekte gehoorzaamheid en volzaamheid. L'etat c'est moi. „Indien gij mij in der waarheid tot een Koning over u zult, zo komt, vertrouwt u onder mijn schaduw, maar indien niet, zo ga vuur uit de doornenbos en vertere de cederen des Libanons“.

N. BUFFINGA.

En nu de moraal:

In de dertiger jaren ontstond in de Gereformeerde Kerken onrust. Vanwege „nieuwe“ leeringen, die afweken van de „gangbare meeningen“. De verontrusten vonden, dat er wat gebeuren moest. En wendden zich tot Prof. Dr J. Ridderbos. Maar deze — hoewel van oordeel, dat er inderdaad iets gedaan moest worden — dankte voor de eer het zaakje alleen op te knappen. Toen heeft men den „grooten Frits“, zijnde Prof. Dr F. W. Grosheide, in den arm genomen. Maar ook deze voelde er weinig voor. Vervolgens poogde men Prof. Dr K. Dijk voor 't karretje te spannen. Maar ook deze waagde het er niet op; hij had al sedert zijn studententijd reeds niet van gehouden alléén te staan.....

Goede raad was duur.

Maar hij werd gevonden.

„Deputaten“ — het is ook uit uitlatingen (zwart op wit) van Prof. Dr G. M. den Hartogh bekend — hebben zich na alle mislukkingen om te komen tot een éénhoofdig bewind zich ten slotte gewend tot een veelhoofdige gezelschap: de synode. Die trapt er in. Die bleek voor een absolutistisch koningschap te gevoelen. En zij hield woord. Want toen er waren die haar absolutistisch koningschap niet aanvaardden, ging vuur van den „doornenbosch“ uit, dat „cederen van den Libanon“ heeft verteerd.

Ge begrijpt: dat laatste hadden we zo niet met toepassing op onszelf durven zeggen. Maar de vergelijking is van Ds N. Buffinga.

Dat is wel een veranderde man.

Er kan toch in zes jaren heel wat gebeuren.

Want ter Particuliere Synode van Zuid-Holland ten Zuiden anno 1944 sprak Ds N. Buffinga nog anders. Toen daar gesproken werd over de opheffing van de schorsing van Dr K. Schilder, heeft Ds Buffinga eens uit de doekjes gedaan, waarom er wel vuur moest uitgaan van den synodalen doornenbosch.

Want — zoo doceerde Ds N. Buffinga — het kon zo niet langer. „De Reformatie“ was zulk een zielenbedervend blad, dat hij het gevaarlijk achtte. Als er onder de huisgenooten van Ds Buffinga jonge menschen waren, die zich voorbereidden voor de openbare geloofsbelijdenis sloot hij het blad weg. — Als de eerste Avondmaalsgang achter den rug was, was het gif zeker niet zoo schadelijk meer, dachten we zoo toen we de uiterst beschaafde toespraak van het moderamenlid Buffinga hoorden. Ds Meyster, praeses der vergadering, zat er instemmend bij te knikken. Of hij aan zijn eigen meditaties in „De Reformatie“ dacht, weten we niet. Maar hoe het zij, Ds Buffinga vond het blad zielsbedervend. Vooral zoo in den stillen tijd, die volgens hem aan het afleggen van de belijdenis vooraf moet gaan.....

En nu dit loffelijk getuigenis!

Cederboomen.....

Ds Toornvliet heeft bepaald geslapen, toen hij dit schoone stukske doorzond naar de drukkerij.

D. E. C.

een C, een D, een Z te schrijven langs nog een anderen weg, dan doet Hij dat, waar Hij wil; we denken b.v. aan krankzinnigen, die in Hem niet ordinaarlijk kunnen gelooven of belijden, en die Hij toch, zoover het Hem belijft, zal brengen in de zaligheid.

C. En wijl alles om niet geschiedt, is er geen sprake van verdienen. In het paradijs niet. Daarna nog minder; indien men tenminste zou willen spreken van een „meer“ of „minder“ (wat eigenlijk dwaasheid is in dit verband: verdienen is principieel uitgesloten, ook bij Adam, den recht-voor-God staanden paradijsbewoner. Geloof is daarom geen verdienste, en geloof is de grond der zaligheid, evenmin als de bekeering.

D. Maar nu het fijne puntje: God geeft ons wel BELOFTEN maar geen VOORSPPELLINGEN. Hij zegt dus niet tot N.N.: gij zult eenmaal in den hemel komen, en tot een anderen N.N.: gij blijft er eeuwig buiten.

Daarom geeft Hij een belofte, met een bevel, zoals de Dordtsche Leerregels zeggen: de belofte komt met bevel van geloof en bekeering. En dus zegt Hij bij den doop: wie in Mij gelooft, zal niet beschaamd worden; die Mij eeren, zal Ik eeren; den oprechte gaat het licht op in de duisternis; die Mij vroeg zoeken zullen Mij vinden.

En wie dat nu remonstrantsch wil noemen, die leest m.i. den bijbel niet goed, waarmee toch de remonstranten zijn verslagen.

En nu de slotsom: waarom zou men toch zulke ter-

men vastleggen, waar geen mensch iets aan heeft? Heel die passage over „onvoorwaardelijk“ wordt ingeleid (zie begin van C) met de opmerking:

a) het geloof is geen voorafgaande vordering;

b) het geloof is geen voorwaarde tot de zaligheid, geen voorafgaande voorwaarde.

Maar daar zijn we het allemaal mee eens. Tenminste, als wij het goed begrijpen. Er staat immers: het geloof is geen voorafgaande vordering, MAAR een gave Gods. Elke betekenis, in het woord „voorwaarde“ gelegd, in dien zin, dat ermee bedoeld zou zijn: het is niet GEGEVEN, maar het komt van ons zelf, wordt door ons allen hartgrondig verworpen! Hoe kan men het anders denken? Waarom zouden wij dan dat woord: voorafgaande VORDERING accepteren? Alsof het geloof een EISCH was, waarvan de vervulling moest voorafgaan aan Gods BESLUIT? Of zelfs maar aan Gods GEHANDHAAFD, of NADER of VOLGEND besluit om ons zalig te maken? Dát is allemaal remonstrantsche dwaasheid waarmee wij in Nederland geen zier te maken willen hebben.

Maar we zeggen hier wel, geleerd door al die interpretatie-narigheid: waarom spreekt men niet duidelijker? Het geloof geen voorafgaande vordering? NEEN, indien bedoeld wordt: zoo iets als wanneer ik zeg: het werk van den daglooner moet VOORAFGAAN, eer zijn patroon hem het loon uitkeert. En wederom: NEEN, indien bedoeld wordt: zoo iets als: het meisje moet eerst den jongeman